

Intervención do presidente da Xunta

MEDALLAS DE GALICIA 2022

Cidade da Cultura, 24 de xullo de 2022

Nuncio Apostólico en España, monseñor Bernardito Auza,
Presidente do Parlamento de Galicia,
Delegado do Goberno en Galicia,
Alcalde de Santiago,
Vicepresidenta segunda do Congreso,
Xeneral xefe do Mando de apoio á manobra,
Membros do Goberno galego,
Expresidente Touriño,
Vicepresidenta, secretaria e vicesecretaria da mesa do Parlamento de Galicia,
Fiscal superior de Galicia,
Valedora do Pobo,
Presidentes das Deputacións Provinciais da Coruña e Lugo, vicepresidente da Deputación Provincial de Ourense,
Alcaldes de Ourense e Mondoñedo
Presidente do Consello Consultivo de Galicia,
Presidente do Consello Económico e Social,
Presidente do Consello Galego da Competencia,
Presidenta do Consello da Cultura Galega,
Estimados premiados e familiares,
Convidados,
Medios de comunicación presentes,

O Camiño de Santiago é a gran contribución de Galicia á cultura universal. Poucos pobos poden presumir de ter aportado ao patrimonio común da Humanidade un tesouro que discorre a través do tempo e cuxo eco se escoita en todas as latitudes.

O Camiño é ademais **un monumento vivo** que non se contempla senón que se experimenta, se sinte e se transmite.

Cada peregrino pode considerarse artífice do milagre da ruta xacobeá, en unión con todos os que o precederon e con todos os que seguirán a súa pegada no futuro.

Ninguén funda o Camiño. Ninguén é o seu propietario. Hai promotores e defensores singulares, sen que iso impida que esteamos diante dunha **realidade que xurde grazas a un esforzo plural e colectivo.**

Non é casual que Galicia sexa orixe e destino do Camiño. **Contamos cun pobo que mestura fidelidade ás súas orixes cun dinamismo que lle permite estar en sintonía cos cambios que teñen lugar na historia.**

Un pobo capaz de posuír unha robusta identidade, ao tempo que tende a man por riba das fronteiras. Nin fomos nin somos un país pechado.

A nosa apertura ao exterior é un síntoma inequívoco de confianza nas nosas capacidades.

A Galicia aberta sabe que atesoura valores que teñen validez universal, e quere compartilos.

A Galicia sen fronteiras aprendeu a enriquecer o propio aproveitando correntes, tendencias e influencias procedentes do exterior.

A **Xeración Nós** condensou esa idea motriz da galegitude dicindo que **Galicia é unha "célula de universalidade"**. Xa o era cando na meta de chegada dos peregrinos que atravesaban o Pórtico da Gloria, estaba unha terra na que se situaba a fin do mundo. **Volve a selo cando ese final se convirte en principio prometedor.**

Ese Nós dos precursores do galeguismo moderno é amplo, integrador, amable e solidario. Aspira a incorporar xentes e culturas, de maneira que Galicia fuxa de calquera illamento empobrecedor. Asume unha identidade que pode sumarse a outras para multiplicar a súa forza no concerto nacional e internacional.

Ocorre algo moi semellante aos que somos humildes entusiastas do Camiño. Os peregrinos atopamos a outros peregrinos cos que intercambiamos experiencias e enriquecemos a nosa identidade con novas formas de ser e de pensar. A suma desas experiencias dá como resultado un colectivo unido desde a pluralidade.

Deste xeito, Galicia non é un pobo que mire con receo aos demais, considerando as diferenzas como ameazas.

Igual que fai o peregrino que emprende a ruta que o leva a Compostela, **Galicia é unha peregrina pola historia que comparte inquedanzas e obxectivos cos pobos irmáns. Cos da España común en primeiro lugar; tamén cos de Europa e cos pobos do resto do mundo.**

Non é casual que a etapa máis fecunda da historia de Galicia coincida co momento de máximo esplendor do Camiño de Santiago.

É como se os galegos nos inspirásemos nos valores da ruta xacobeana para establecer as pautas deste período marcado pola democracia e a autonomía. No Camiño desembocan moitos camiños, e nel se atopan peregrinos de orixes e pensamentos diversos.

Na democracia galega se agrupan soños de liberdade que admiten moitas versións e puntos de vista. O Camiño, igual que a autonomía, permite que discorran por el proxectos persoais e colectivos unidos pola tolerancia.

En xusta contrapartida a esta inspiración que supuxo o Camiño para o noso autogoberno, **Galicia persistiu en engrandecer a tradición xacobeana.**

Cando digo Galicia non o fago en termos retóricos porque nesa tarefa participou e participa realmente o conxunto do pobo galego.

Ninguén é alleo a un esforzo común que se veu coroado por un éxito que non é ocasional senón incesante, como o confirman as estatísticas que reflicten a afluencia récord de peregrinos.

De aí que todos os galegos sexan merecedores destas medallas que entregamos no Día de Galicia.

Na súa representación galardoamos neste acto a persoas e institucións que son portadoras dos selos que identifican ao Camiño.

O Camiño supón, por riba de todo, unha espiritualidade integradora. Un dos grandes artífices deste logro é don **Julián Barrio** que, dende 1996, desenvolve un traballo xeneroso para que a efeméride xacobeana manteña o seu fundamento cristián, sen excluír outras manifestacións espirituais. Velaí outra integración que amplía o atractivo do Camiño.

Ese mérito do arcebispo de Santiago vese incrementado por un talante sempre disposto á colaboración coas Administracións públicas a prol desta obra común.

O Camiño é universal. Boa proba diso é que un dos mais destacados eruditos na materia naceu en Ascoli Piceno, estudou en Florencia e vive en Perugia.

O medievalista **Paolo Caucci von Saucken** sentiu como tantos outros a chamada do Camiño e a el dedicou a súa vasta sabedoría, como demostra unha dedicación de 25 anos no Comité de Expertos do Camiño de Santiago.

Adoita dicir que “no Camiño hai moitos soños”. Un deles é vencellar os tres vértices da nosa espiritualidade: Roma, Xerusalén e Santiago. Ogallá que se faga realidade.

A identidade do Camiño defínese tamén pola hospitalidade, descrita xa no século XII no Códice Calixtino. Referíndose aos peregrinos di que “todo o que os recibe e hospeda con esmero, terá como hóspede non soamente a Santiago senón tamén ao mesmo Señor”.

Os que primeiro cumpren esta misión son hospitaleiros coma **Begoña Valdomar Insua**, cuxo xesto amable recibe aos peregrinos que chegan ao albergue de Fisterra.

Begoña xustifica co seu labor a nosa imaxe de terra acolledora. **Demuestra que algúns dos máis nobres principios humanos –a acollida, o afecto e a solidariedade– poden atoparse nos fins. Concretamente, no da Terra e no do Camiño.**

Poderíamos sintetizar o fermoso obxectivo da **Asociación Discamino**, dicindo que consiste en lograr **que ninguén quede excluído do Camiño**.

Desde agosto de 2009, cando o proxecto se inicia, **acumula innumerables que historias nos ensinan que a vontade das persoas con diferentes capacidades, supera calquera barreira coa aperta de brazos solidarios.**

A figura de **José Carro Otero** leva consigo outro valor definitorio do Camiño: o tesón. Facía falta moito tesón no ano 1993 para traballar na plena recuperación da tradición xacobeá.

El fíxoo como primeiro comisario do Xacobeo, e moito antes grazas as súas investigacións en todo o relacionado co Camiño. Médico destacado, **José Carro Otero pertencía a ese longo elenco de doutores humanistas ocupados e preocupados polo “ser” de Galicia.** Alfonso Rodríguez Castelao, Roberto Nóvoa Santos, Domingo García Sabell, Agustín Sixto Seco, Xerardo Fernández Albor, e o propio José Carro Otero, exerceron un humanismo que nos fixo mellores como pobo.

No caso da persoa que hoxe distinguimos a título póstumo, non cabe dúbida de que fixo máis grande o Camiño.

Señoras e señores. Celebramos este 25 de Xullo como “a festa de todas as festas”. Facémolo en medio de **problemas, desacougos e incertezas** que non podemos nin debemos, nin queremos esquecer.

Non esquecemos a angustia experimentada polas persoas que estes días –sobre todo no Courel e en Valdeorras– viron calcinadas as súas pertenzas pola virulencia extraordinaria e indiscriminada dos incendios forestais.

A Galicia que camiña xunta é a que tamén se apoia xunta. A que prestará apoio para que os afectados poidan recuperar canto antes o perdido.

Como tantas veces, esta comunidade dá o mellor de si ante o desgraza e o infortunio. Así o demostrou o operativo de extinción e os **Corpos e Forzas de Seguridade do Estado** cunha tenacidade e profesionalidade admirables. Sirvan estas palabras para expresar de novo o noso agradecemento.

Os desafíos aos que nos enfrontemos poden adoptar facianas diversas, pero todos demandan cohesión. **A guerra, a inflación, as secuelas da pandemia, os problemas enerxéticos, fan que o futuro se vexa con moito receo. Seino.**

Non existen receitas infalibles pero si ensinanzas que aporta o propio Camiño, testemuño de moitos momentos aciagos na Historia.

O gran cómplice das dificultades polas que atravesamos sería a desunión. A unión está no cerne da tradición xacobeá. A unión é unha proclama constante do galeguismo.

Todos os riscos e ameazas se agrandan cando atopan a un pobo fragmentado e sumido en preitos inútiles.

Pola contra, as ameazas e os riscos son superables se acentuamos aquilo que nos é común.

Reiteremos neste 25 de Xullo que Galicia é o que nos une, e que unidos somos máis Galicia. Estamos xuntos no Camiño.

Máis nada, moitas grazas.